

Woedend over zijn eigen zenuwachtigheid richtte hij zich op: „'t Is of ik gek ben”, mompelde hij half luid, „ik wil nu slapen.” Met dat vaste voornemen sloot hij opnieuw de oogen en zijn wilskracht zegevierde werkelijk, hij viel in slaap. Maar hij vond geen rust, zijn geest bleef zich ook in den droom bezighouden met dezelfde dingen waaraan hij wakend niet had willen denken. Steeds zag hij het scherpe, koele gelaat van den dokter, hij hoorde den verwijtenden klank van zijn stem, hij zag het bleeke gezicht van de non met de ernstige, treurige uitdrukking, hij hoorde Lieschen zacht en verwonderd zeggen: „Ich dachte die Frau von Hagen war Wittwe.”

Op dien onrustigen slaap die geen slaap mocht heeten, waren een paar uren van volslagen uitputting gevolgd en 't was reeds laat toen hij den volgenden morgen onverkwikt en vermoeid op stond. De lieden, waarvan de dokter hem gesproken had, wachtten hem reeds. Zij kwamen hem vragen hoe hij de begrafenis geregeld wilde hebben. Steiner had reeds veel voor hem in orde gebracht, maar er waren enkele dingen waaromtrent hij zelf beslissen moest. Hij was van niets op de hoogte en stond erg verlegen; toen maakte hij er zich af. Hij liet alles over, maar 't moest heel goed zijn; er mochten geen kosten gespaard worden. Terwijl hij dat laatste uitdrukkelijk herhaalde, kwam 't plotseling bij hem op dat hij hiermee een armzalige hulde aan de doode bracht terwijl hij zoo weinig voor de levende gedaan had. Hij ergerde zich over het denkbeeld, over dat gevoel van zelfverwijt dat hij maar niet van zich af kon schudden. Hij ging ontbijten. De zaal met het vele verguldsel en de gordijnen en portières van groen fluweel was als uitgestorven. In de hotels vertoefden nog bijna geen vreemdelingen, alleen de pensions begonnen langzamerhand vol te worden. Men scheen reeds op de hoogte van het sterfgeval te zijn, de kellner bediende hem met bijzondere plechtigheid en de eigenaar achtte het zijn plicht hem met eenige sierlijke, wel gekozen woorden te condoleeren, waarop door Jules koel en uit de hoogte werd geantwoord. Het was hem een verlichting toen de dokter kwam.

„Ik ben al op de villa geweest”, zei deze en zachter vervolgde hij: „Zij is al veranderd.”

„Wanneer denkt u dat de begrafenis kan plaats hebben”, vroeg van Hagen. „Overmorgen.”

Jules antwoordde niet. De twee dagen die hij dus nog hier moest blijven zonder iets te kunnen doen, leken hem een eeuwigheid en benauwden hem. Hij gaf zijn wensch te kennen om naar het sterfhuis te gaan, de dokter bood aan hem in zijn rijtuig te brengen, maar hij bedankte voor dat aanbod, liet zich den weg wijzen en wandelde naar de villa. Hij trachtte te vergeefs zijn aandacht aan de wonderschoone omgeving te wijden. Hij had geen oog voor de heerlijke vergezichten. De bergen en bosschen die als een oceaen van donkergroen voor hem lagen, gingen onopgemerkt aan zijn blik voorbij, hij zag de pracht van de lente niet die zich hier reeds overal in bloemen, tinten en kleuren vertoonde.

Al de vensters der villa waren gesloten en de gordijnen neergelaten.